

Sygn. akt II C 1596/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Rempola

Protokolant: Żaneta Rewczuk

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko M. B. i O. B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanych M. B. i O. B. solidarnie na rzecz powoda (...) W. kwotę 181 056,17 zł (sto osiemdziesiąt jeden tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych i 17/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od ww kwoty od dnia 31 października 2017 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanych M. B. i O. B. solidarnie na rzecz powoda (...) W. kwoty 14 453 zł (czternaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Piotr Rempola

Sygn. akt II C 1596/20

UZASADNIENIE

(...) W. wniosło pozew przeciwko M. B. i O. B. o:

- orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwani solidarnie zapłacą na rzecz powoda kwotę 181.056,17 złotych (sto osiemdziesiąt jeden tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych 17/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 31 października 2017 roku do dnia zapłaty;
- w wypadku stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym:
 - orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwani solidarnie zapłacą na rzecz powoda kwotę 181.056,17 złotych (sto osiemdziesiąt jeden tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych 17/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 31 października 2017 roku do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu, w terminie 2 tygodni od dnia otrzymania nakazu zapłaty albo wniosą sprzeciw;
- W wypadku stwierdzenia przez Sąd braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym lub upominawczym bądź skutecznego wniesienia zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty Powódka wniosła o:
 - utrzymanie w mocy wydanego nakazu zapłaty;

- zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 181.056,17 złotych (sto osiemdziesiąt jeden tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych 17/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 31 października 2017 roku do dnia zapłaty;

- zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu.

W dniu 26 maja 2020 roku referendarz sądowy z Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, III Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazując pozwanym M. B. oraz O. B., aby solidarnie zapłacili powodowi (...) W. kwotę 181.056,17 zł (sto osiemdziesiąt jeden tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych siedemnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 12.653 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego nakazu pozwani w ustawowym terminie wnieśli sprzeciw, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu.

W ostatecznych stanowiskach, na rozprawie w dniu 10 marca 2022 roku, strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2008 roku aktem notarialnym Rep. A nr (...) została zawarta między (...) W. a małżonkami M. B. i O. B. umowa o ustanowienie odrębnej własności i sprzedaży lokalu nr (...) przy ul. 11 listopada 42 w W. i oddania części gruntu w użytkowanie wieczyste. Cena lokalu została ustalona na podstawie wyceny rzeczoznawcy na 198.290,00 zł. Zgodnie z ww. umową, po zastosowaniu 80% bonifikaty przyznanej pozwanym w oparciu o przepis art. 1 i art. 34 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami właściwy organ udzielił bonifikaty w łącznej kwocie 158.532,00 zł. Cena lokalu po pomniejszeniu o bonifikatę wyniosła 39.658,00 zł.

(dowód: akt notarialny Rep. A Nr (...), k. 6-14, odpis z KW (...) k. 23-32, odpis z KW (...) k. 33- 54)

Pozwani od 2002 roku w lokalu zamieszkiwali we dwoje. Następnie z dziećmi – G. ur. (...) o F. ur. (...) Po zamieszkaniu przez pozwanych w nieruchomości przy ul. (...) w kamienicy i przynależnym do niej podwórku zauważyli, że jest niebezpiecznie. Pojawiły się całonocne libacje, wandalizm, awantury. Policja wielokrotnie podejmowała interwencje w związku z agresywnym zachowaniem i imprezami mieszkańców kamienicy. Pozwani zaczęli bać się o bezpieczeństwo swoje i dzieci, sami zgłaszali incydenty na policję. W tym czasie małoletnie G. rozpoczęła szkołę muzyczną, w związku z czym musiała w domu ćwiczyć grę na skrzypcach, a później na pianinie. W małym pokoju o powierzchni 14,6 m² niemożliwym było zmieszczenie pianina, miejsca do spania dla czterech osób oraz stołu. Ponadto, w międzyczasie zmarli rodzice pozwanego O. B., a rodzice pozwanej M. B. poważnie zachorowali. Matka pozwanej, H. C. przeszła zapalenie mózgu, jest osobą leżącą, wymagającą stałej opieki. M. C., ojciec pozwanej, chorował na nowotwór nerki, w konsekwencji czego zmarł w 2018 r. W związku z niesprzyjającymi warunkami mieszkaniowymi dla czteroosobowej rodziny oraz niebezpieczną okolicą, a także koniecznością opieki nad schorowaną matką pozwanej, pozwani postanowili sprzedać w lutym 2012 roku mieszkanie przy ul. (...) i przeprowadzić się do domu we wsi S.. Nieruchomość gruntową we wsi S. pozwany O. B. nabył w 2006 roku, w związku z czym na jej zakup zaciągnął pożyczkę w wysokości 100.000 zł u męża swojej siostry, S. G.. Pożyczkę zgłosił w Urzędzie Skarbowym. W dniu 28 września 2011r. O. B. zakończył budowę domu w S., zgłaszając ten fakt do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w L., który nie wniósł sprzeciwu co do odbioru budynku do użytkowania

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia G. B. k. 135, odpis skrócony aktu urodzenia F. B. k. 136, zaświadczenie o interwencjach z KPP k.176, odpis skrócony aktu zgonu W. B. k.146, odpis skrócony aktu zgonu Z. B. k. 147, dokumentacja medyczna k.148-152, 169, 178-190,194, odpis skrócony aktu zgonu M. C. k. 177, deklaracja w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych k.172 , umowa pożyczki k.88, zeznania świadka R. G. k.317-318, zeznania świadka S. B. k. 318-319, dowód z przesłuchania pozwanego O. B. k. 401-403, dowód z przesłuchania pozwanej M. B.

k.401-403; k.372 zaświadczenie (...) w L. z dnia 30 września 2011r. o zgłoszeniu zakończenia budowy i braku sprzeciwu co do zgłoszenia budynku do odbioru)

W dniu 15 lutego 2012 roku aktem notarialnym Rep. A. Nr (...) pozwani zbyli wcześniej nabyty od powoda lokal nr (...) przy ul. (...) za cenę 197.000 zł.

(dowód: akt notarialny Rep. A Nr (...) k. 15-22)

Powód w dniu 27 czerwca 2016 roku wezwał pozwanych do zwrotu całej kwoty zwaloryzowanej bonifikaty w kwocie 181.056,17 zł, w tym kwota udzielonej bonifikaty 158.632,00 zł, w związku z naruszeniem przez pozwanych art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Następne wezwanie powód wystosował dnia 17 sierpnia 2017 r. zakreślając pozwanym 30-dniowy termin spełnienia świadczenia. Pozwani w odpowiedzi złożyli wniosek o odstąpienie od żądania zwrotu bonifikaty, wskazując, że środki ze sprzedaży mieszkania przeznaczyli w całości na wykończenie domu w S. oraz spłatę pożyczki zaciągniętej w 2006 roku. Pozwani do pisma załączyli umowę pożyczki oraz faktury na łączną kwotę 44.510,64 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 61-62, pismo k.64, wezwanie do zapłaty k. 67-69, wniosek o odstąpienie od żądania zwrotu bonifikaty k.71-86, umowa pożyczki k. 87, faktury k. 89-92)

W listopadzie 2017 roku rodzice pozwanej M. B. sprzedali mieszkanie przy ul. (...) za ponad 400.000. zł. Pozwana otrzymała 160.000 zł tytułem darowizny na spłatę swoich długów. Po śmierci ojca pozwanej, wraz z pozwanymi i ich dziećmi zamieszkuje jeszcze matka pozwanej H. C., którą pozwana się opiekuje. H. C. otrzymuje ponad 4.000 zł świadczenia emerytalnego miesięcznie.

(dowód: dowód z przesłuchania pozwanej M. B. k. 401-403, wydruk danych z bazy pesel M. C. i H. C. k. 382-386, odpis z KW (...) k.389-400)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadków i przesłuchania strony, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności, a stwierdzone nimi fakty nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Niezależnie od powyższego, stan faktyczny sprawy był bezsporny między stronami, które pozostawały w sporze jedynie co do prawnych konsekwencji opisywanych powyżej faktów.

Sąd zważył, co następuje:

Powód w pozwie wnosil o zapłatę na jego rzecz kwoty 181.056,17 złotych z tytułu zwrotu udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji, powołując się na art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami.

Bonifikata, na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy, udzielana jest od ceny ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3, na podstawie odpowiednio zarządzenia wojewody albo uchwały rady lub sejmiku, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana m. in. na cele mieszkaniowe, na realizację urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych celów publicznych; jako lokal mieszkalny. Pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości, zgodnie z art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy przypada osobie, która jest najemcą lokalu mieszkalnego, a najem został nawiązany na czas nieoznaczony.

Pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości, jak i bonifikata są niewątpliwie przywilejem dla osoby nabywającej lokal mieszkalny od Skarbu Państwa czy jednostek samorządu terytorialnego. Przewidziana w art. 68 ust. 1 u.g.n. możliwość udzielenia przez gminę bonifikaty od ceny komunalnego lokalu mieszkalnego, ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3 u.g.n., stanowi odstępstwo od zasady sprzedaży lokali gminnych za cenę odpowiadającą ich wartości rynkowej i ma na celu, ułatwienie zakupu lokalu przez dotychczasowego najemcę, dla którego lokal ten stanowi centrum życiowe, w którym najemca i członkowie jego rodziny realizują potrzeby mieszkaniowe. Udzielenie najemcy bonifikaty stanowi istotny przywilej finansowy nabywcy lokalu uzyskiwany kosztem środków publicznych i niewątpliwie stawiający nabywcę lokalu komunalnego w sytuacji lepszej od tych osób, które zmuszone są zaspokajać swoje potrzeby mieszkaniowe

drogą zakupu mieszkań po ich cenie rynkowej. Te względy uzasadniają pogląd o konieczności ścisłej wykładni przepisów normujących reguły korzystania przez nabywców z przyznanego im przywileju. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 roku, sygn. akt IV CSK 265/14, LEX nr 1663411)

Zgodnie z art. 68 ust. 2 u.g.n., jeżeli nabywca nieruchomości zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu. Jednakże, również i od tego przepisu przysługuje pewnego rodzaju przywilej, określony w ustępie 2a, zgodnie z którym ww. przepisu nie stosuje się w przypadku zbycia na rzecz osoby bliskiej, z zastrzeżeniem ust. 2b; zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego; zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa; zamiany lokalu mieszkalnego na: inny lokal mieszkalny będący przedmiotem prawa własności lub spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe będącą przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego; sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży wykorzystane zostały w ciągu 12 miesięcy na nabycie: innego lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem prawa własności lub przedmiotem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkaniowe będącej przedmiotem prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego.

Pozwani nieruchomość nabytą od pozwanego sprzedali przed upływem terminu 5-cio letniego, określonego w art. 68 ust. 2 u.g.n. Wskazywali jednak, że zgodnie z art. 68 ust.2a pkt 5 środki uzyskane z jego sprzedaży zostały wykorzystane na nabycie nieruchomości, budowę domu oraz jego wykończenie. Nie wynikało to jednak z dołączonych przez pozwanych do akt faktury, umowy pożyczki czy wyciągu z rachunku bankowego. Faktury opiewały jedynie na kwotę 44.510,64 zł, przy czym ze sprzedaży lokalu mieszkalnego przy ul. (...) pozwani uzyskali środki w wysokości 197.000 zł. Ponadto, pożyczka zaciągnięta przez pozwanego O. B. została zaciągnięta w 2006 roku, tj. 6 lat przed sprzedażą ww. lokalu. Zdaniem Sądu nie zostało dostatecznie udowodnione, że środki uzyskane ze sprzedaży lokalu mieszkalnego zostały przeznaczone na zakup nowej nieruchomości. Tym bardziej, że ze zgłoszenia przez O. B. do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w L., wynika, że budowa budynku w S. została zakończona w dniu 28 września 2011r. czyli przed dokonaniem zbycia (w lutym 2012 roku) lokalu w W., którego dotyczy żądanie zwrotu bonifikaty. Roszczenie, o którym mowa w art. 68 ust. 2 u.g.n. stanowi sankcję zmierzającą do wyeliminowania sytuacji, w której osoba korzystająca z pomocy publicznej, przeznaczająca uzyskaną korzyść sprzecznie z jej celem (a zatem zbywa lokal i w istocie wzbogaca się kosztem społeczności czy też przeznaczająca środki na cele inne, niż zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2020 roku, sygn. akt V ACa 345/19, LEX nr 3102197).

Obowiązek zwrotu kwoty równej bonifikacie ma źródło bezpośrednio w ustawie i powstaje z chwilą spełnienia się przesłanek z art. 68 ust. 2 u.g.n., tj. zbycia lokalu nabytego od gminy z bonifikatą przed upływem wskazanego tam okresu. Oznacza to, że obowiązek zapłaty zwaloryzowanej równowartości bonifikaty stanowi treść zobowiązania wynikającego z ustawy, odrębnego od stosunku prawnego nawiązanego umową zbycia i aktualizującego się ex lege w razie przedwczesnego dalszego zbycia lokalu (nieruchomości) nabytego od gminy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 czerwca 2020 roku, sygn. akt I ACa 235/19, LEX nr 3113185).

Pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty powoływali się również na naruszenie przez powoda prawa podmiotowego. Nie można powodowi zarzucić, iż domagając się zwrotu bonifikaty nadużył prawa podmiotowego i zasad współzycia społecznego. W doktrynie prawa oraz w orzecznictwie utrzymała się koncepcja tzw. „czystych rąk”, z której wynika, że na nadużycie prawa podmiotowego nie może powoływać się ten, kto sam narusza prawo lub zasady współzycia społecznego. Powód udzielił Pozwanym pomocy ze środków publicznych, sprzedając, im lokal poniżej wartości rynkowej z 80% bonifikatą. Pozwani uzyskali zatem korzyść, w postaci 80% upustu w zapłacie ceny za mieszkanie. Zgodnie z obowiązującym prawem – art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami Pozwani jako nabywcy nieruchomości z udzieloną bonifikatą (udzielono im nieodpłatnie bonifikaty), mieli uprawnienie do korzystania z bonifikaty pod warunkiem zamieszkiwania w lokalu (...) lat od dnia nabycia lokalu albo obowiązek zwrotu bonifikaty

w przypadku zbycia lokalu przed upływem 5 lat. Pozwani zostali wprost w akcie notarialnym w §7 ust. 2 umowy z dnia 16 października 2008 roku poinformowani o treści przepisów o obowiązku zwrotu bonifikaty i przesłankach zwrotu w przypadku zbycia lokalu (k.12 - akt notarialny). Zatem zgodnie z zasadą „tzw. czystych rąk” Pozwani, którym udzielono bonifikaty w postaci 80% wartości lokalu, nie mogą się, po raz drugi domagać się odstąpienia od zwrotu bonifikaty. Bowiem to pozwani naruszyli prawo i wbrew normie z art. 68 ust. 2 i ust. 2a pkt 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami zbyli lokal przed upływem 5 lat od nabycia, a środki z zbycia nie przeznaczyli na nabycie nowej nieruchomości mieszkalnej przed upływem 12 miesięcy od zbycia.

Nie mogą zatem powoływać się pozwani na naruszenie prawa i naruszenie zasad współżycia społecznego przez powoda, skoro sami pozwani nie przestrzegali obowiązującego prawa – przez 5 lat powinni nie dokonywać zbycia, aby zachować bonifikatę albo powinni środki uzyskane ze zbycia przeznaczyć zgodnie z ustawą art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n.

Ponadto pozwani wskazywali, że byli zaskoczeni wezwaniem do zwrotu bonifikaty oraz że zostali wprowadzeni w błąd przez jednego z pracowników powoda, jednocześnie nie potrafiąc wskazać dokładnie kto i jakie informacje im przekazał, pomijając podobno stwierdzenie „nie powinno być problemu” dot. przeznaczenia środków ze sprzedaży lokalu mieszkalnego na spłatę pożyczki. Pozwani mieli świadomość tego, że jeśli doprowadzą do zbycia lokalu mieszkalnego przed upływem ustawowego terminu, będą oni zobowiązani do zwrotu bonifikaty, bowiem zostali o tym pouczeni w akcie notarialnym nabycia lokalu z bonifikatą.

Niezasadny jest zarzut pozwanych, iż mogli zaliczyć z ceny sprzedaży z lokalu mieszkalnego dokonanej w lutym 2012r. spłatę pożyczki w kwocie 100 tys. zł z 2006r. zaciągniętej na zakup gruntu w S. i budowę domu. Zostało to już wyjaśnione w orzecznictwie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2012r. III CZP 4/12: Nabywca lokalu mieszkalnego z bonifikatą, który zbył ten lokal przed upływem pięciu lat od dnia nabycia i w ciągu 12 miesięcy przeznaczył środki uzyskane z jego sprzedaży na spłatę kredytu bankowego zaciągniętego na budowę i wykończenie budynku mieszkalnego, znajdującego się na nieruchomości nabytej przed datą sprzedaży, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji (art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.).

Powyższy pogląd Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy podziela niniejszej sprawie. Pozwani wskazali, że z ceny uzyskanej ze sprzedaży lokalu w lutym 2012r., spłacili od razu pożyczkę w kwocie 100.000,00 zł. Zatem środki w kwocie 100.000,00 zł nie zostały przez nich przeznaczone bezpośrednio po sprzedaży lokalu, na nabycie przez nich innej nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkalne.

Podobnie przeznaczenie reszty ceny ze sprzedaży lokalu w 2012r. na wykończenie domu w S., nie spełnia przesłanki określonej w ustawie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013r. II CSK 286/12 środków uzyskanych ze sprzedaży lokalu w okresie karencji nie można przeznaczyć na wykończenie domu, a jedynie na zamianę, zakup innego lokalu mieszkalnego lub nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkalne; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2013r. I ACa 775/12 Przeznaczenie środków, o których mowa w art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n., na remont lokalu czy też przeznaczenie części tych środków na koszty przystosowania nieruchomości do użytkowania nie spełnia kryteriów przewidzianych w tym przepisie).

Te poglądy orzecznictwa również podziela Sad Okręgowy w niniejszej sprawie.

Pozwani nie zakwestionowali kwoty bonifikaty do zwrotu i kwoty waloryzacji do zwrotu (k.403 oświadczenie w protokole rozprawy pełnomocnika pozwanych).

Z tych względów Sąd zasądził w pkt I sentencji wyroku od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 181.056,00 złotych. O odsetkach ustawowych za opóźnienie, Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. zasądzając je od dnia 31 października 2017r. Pozwani odebrali wezwanie do zapłaty w dniu 29 września 2017r. (k.70), z wyznaczonym 30 dniowym terminem zapłaty od dnia otrzymania wezwania. Żądanie odsetek za opóźnienie jest zatem zasadne od dnia 31 października 2017r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 k.p.c., zasądzając od pozwanych jako przegrywających sprawę zwrot na rzecz powoda koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w kwocie 14.453 zł. Na koszty te składa się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 9.053 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 5.400 zł obliczone na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sędzia SO Piotr Rempola

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć przez portal informacyjny pełnomocnikowi pozwanych.

Sędzia SO Piotr Rempola